

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 231

гр. София, 09.01.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в закрито заседание на 09.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Стоева

като разгледа дело номер **5830** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 144 АПК.

Образувано е по молба от Изпълнителния директор на НАП, чрез процесуален представител юрк. К., с искане за изменение на решение № 6504 от 04.11.2022 г., постановено по адм.д. № 5830/2022г. по описа на Административен съд София – град, II отд., 72 състав, в частта за разноските.

Прави се искане присъдените на оспорващия разноси да бъдат намалени до предвидения в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения размер, като се поддържа, че съдът е следвало да съобрази, че в случая разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата не е приложима, тъй като делото е разгледано при липса на материален интерес. Сочи се, че приложимата разпоредба се явява тази на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г., поради което се иска размерът на адвокатското възнаграждение да бъде намален до 500 лева, с оглед своевременно заявеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и ниската фактическа и правна сложност на делото.

От жалбоподателя „ИЗПАУ 2008“ ЕООД е депозиран отговор на молбата по чл. 248, ал. 1 ГПК за изменение на решението в частта за разноските, с който се взема становище за неоснователност на същата.

Съдът, като прецени молбата и наведените в нея доводи, както и изложените в отговора съображения и постановеното решение, приема следното:

Молбата е депозирана в срока по чл. 248, ал. 1 ГПК, към който препраща разпоредбата на чл.144 АПК, и от страна, която има право да иска изменение и допълване на акта в частта му за разноските. За решението молителят е уведомен на 15.11.2022 г., а молбата е входирана в съда на 17.11.2022 г., поради което същата е допустима. Разгледана по същество, молбата е неоснователна, като съображенията за това са следните:

С постановеното по настоящото дело решение № 6504 от 04.11.2022 г., предвид

изхода на спора, съдът е приел за основателна претенцията на оспорващия за присъждане на разноски. От доказателствата по делото в тази насока е установено, че същият е заплатил държавна такса в размер на 50 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 1560 лева. Съдът е приел за основателно направеното от страна на ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, като е посочил, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност, по него е проведено едно съдебно заседание, в което не са събирани доказателства извън тези, приложени към административната преписка, в което не е и участвал представител на жалбоподателя, поради което е приел, че своевременно направеното искане на жалбоподателя за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение следва да бъде уважено в размер от 1280 лева съобразно приложимата в случая разпоредба на чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Предвид горното в тежест на НАП са възложени разноски в общ размер от 1330 лева.

Настоящият съдебен състав счита, че изложеното в молбата по чл. 248 ГПК не обосновава различен извод относно размера на дължимите разноски от страна на ответника за адвокатско възнаграждение. Спорният по делото въпрос е дали размерът на адвокатското възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие следва да бъде определен като по административни дела с определен материален интерес, съответно приложима ли е разпоредбата на чл. 8, ал. 1 вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. Съдът приема, че настоящото дело е с определен материален интерес, доколкото спорът по делото е свързан с това дали определена сума, предмет на оспорения акт, следва да бъде върната на жалбоподателя, поради което при определяне на дължимите разноски за адвокатско възнаграждение приложима е разпоредбата на чл. 8, ал. 1 вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, която в редакцията ѝ преди последното изменение предвижда, че при интерес от 10 000 лв. до 100 000 лв. адвокатското възнаграждение е 830 лв. плюс 3 % за горницата над 10 000 лв. Така изчислено при материален интерес от 25000 лева същото възлиза на 1280 лева, като, както вече се посочи, в случая е прието за основателно възражението на ответника за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, поради което именно такъв размер за разноски за адвокатско възнаграждение е осъден да заплати ответникът по настоящото дело.

Неоснователен е доводът на молителя, че е приложима разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба №1, обоснован с размера на платената държавна такса. Дължимата държавната такса по административни дела в случая е определена с оглед предвиденото в чл.2б от Тарифа №1 към Закона за държавните такси за таксите, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието разграничение, а не с оглед наличието или липсата на материален интерес.

Предвид изложеното молбата за изменение на решението, постановено по настоящото дело, в частта му за разноските се явява неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Така мотивиран и на основание чл. 248, ал. 1 ГПК във връзка с чл. 144 АПК, Административен съд – София-град, II отд., 72 състав,

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата от Изпълнителния директор на НАП, депозирана чрез процесуалния представител юрк. К., за изменение на решение № 6504 от 04.11.2022 г., постановено по адм.д. № 5830/2022г. по описа на Административен съд София – град, II отд., 72 състав, в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: